

Tko je protjerao Tišinu? Srca venu.

Svakom od nas dostupan je osjećaj da se iza misli koja filtrira sva naša iskustva nalazi nešto drugo. Taj je trenutak onaj u kojem si dopuštamo stati i vidjeti da ne moramo vjerovati u svaki od tih impulsa koji se većim dijelom odvijaju u našoj odsutnosti i uskladu s njima određivati vlastito djelovanje. To je trenutak Tišine.

Naša psihološka i kulturološka uvjetovanost ne dozvoljava nam da tom trenutku posvetimo pažnju i prepoznamo u njemu nešto stvarno. Umjesto da dopustimo Tišini njeno prirodno kretanje, skloniji smo prekriti je mišlju i tako se vratiti u zonu sigurnog koja nas odvaja od onog što jest. To što jest je Stvarnost.

Naša percepcija svijeta uglavnom nas dovodi u susret s idejama, predočbama i mišljenjima o tome što bi trebalo ili nebi trebalo biti, a vrlo rijeko ili nikad, s golom i neiskrivljenom Stvarnošću. Gotovo ništa ne može ući u prostor našeg iskustva, a da tome nešto ne dodamo. Ovisni smo o događajima koje neumorno proizvodimo, a možda još i više o tumačenjima i značenjima koja im pridajemo, pa su nam nerijetko ona sama dovoljna. Gomilamo uvjerenja kako bismo našli odgovarajuću zamjenu našoj nemoći da dođemo u kontakt sa Stvarnošću, i te smo privide u svakom trenutku spremni braniti. Zanimljivo je kako nam ne pada na um da onome što je stvarno nije potrebna obrana. Nije mu potrebno niti naše mišljenje.

Zaboravili smo na Tišinu. Svi napori svijeta usmjereni su prema tome da nam onemogućće primjetiti i prepoznati njenu Prisutnost. U najboljem slučaju sjetimo se pobjeći u njen zaklon kada nas borba s iluzijama dovoljno iscrpi, ali najčešće se zadovoljavamo njenom površinom ili vanjskim karakteristikama. Istinska Tišina ostaje nam nepoznata ako je shvaćamo kao odmorište pred neki novi izazov. Tišina na koju želim ukazati stalna je Prisutnost u nama i svim oblicima i pojavama svijeta. Ona je suštinska jezgra Bića i prolaz koji vodi u Stvarnost. Htjeli mi to priznati ili ne, naše zaustavljanje pred tim prostorom obilježeno je debelim naslagama straha. A on je sasvim normalan, jer Tišina je granica na kojoj se počinje klimati sigurnost naših privida.

Ako ove slike ne odustaju od pomnog bilježenja oblika opažajnog svijeta, to je zato jer Stvarnost nije negdje drugdje. Ona je u pogledu. Zapravo, ona je sam pogled kojeg još nije prisvojila misao.

Sva je Priroda naša unutarnja Priroda. Taj odnos možemo negirati, što i činimo, ali ne možemo potpuno prigušiti poziv koji u tom odnosu postoji, da prestanemo stalno nešto tražiti izvan onog što već jest. Sva nam stvarnost upućuje isti poziv, svakog trenutka, samo što je on u dodiru s Prirodom jasniji, jer je takva i Tišina koju nam ona posreduje.

Dopuštanjem Tišine granice između samoopažanja i opažanja svijeta postaju prozirnije upravo zato što slabi stisak naše poistovjećenosti s mentalnim konstrukcijama za koje vjerujemo da predstavljaju nas ili da nam služe u komunikaciji s tim svijetom. Ovaj ponor u percepciji između unutarnjeg i vanjskog nesvjesno nastojimo smanjiti novim zamislima o nama samima ili objektu našeg opažanja, kako bismo ublažili nelagodu osjećaja trajne odvojenosti. Stvaranje sasvim suprotnog učinka čini se da nas uopće ne zabrinjava. Kao što se tijelo većim dijelom sastoji od praznog prostora, tako se um u svom prirodnom stanju, sastoji uglavnom od Tišine. Mjera u kojoj se udaljujemo od te činjenice jasno se odražava u svijetu kakvog poznajemo.

Damir Babić